

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi J. D., N. D. i K. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt I Ns (...) [I WSC (...)]

w sprawie z wniosku J. D., N. D. i K. D.

przy uczestnictwie A. K., J. K., Z. M. i R. G.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 25 października 2007 r., Sąd Rejonowy w R. utrzymał w mocy zaskarżone przez wnioskodawców postanowienie referendarza sądowego o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego w sprawie o rozgraniczenie.

Wnioskodawcy N. i J. małżonkowie D. oraz K. D. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając mu obrazę art. 88 i 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym umożliwiającym dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za bezprawną działalność orzeczniczą sądu jako organu władzy publicznej (art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417 § 1 i 417¹ § 2 k.c.). Oznacza to, że niezgodność z prawem w rozumieniu powyższych przepisów musi

polegać na oczywistej i rażącej obrazie prawa, niebudzącej żadnych wątpliwości (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., V CNP 68/05, niepubl. oraz z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11 poz. 174).

W skardze kwestionowane jest prawomocne orzeczenie sądu I instancji, a na takie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje jedynie wyjątkowo (art. 424¹ § 2 k.p.c.). W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki pozwalające na złożenie skargi od orzeczenia sądu I instancji, ponieważ niewątpliwie kwestionowane orzeczenie nie jest wyjątkowym przypadkiem i nie naruszono w nim podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Pełnomocnik skarżących podniósł w uzasadnieniu skargi, że „w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd nie może pozostawić sprawy kosztów zastępstwa referendarzowi sądowemu, ponieważ o całym orzeczeniu musi rozstrzygać sąd II instancji i dlatego składam niniejszą skargę, która ma moim zdaniem niecodzienny i precedensowy charakter bo gdyby było inaczej byłby to absurd”.

Tymczasem, zgodnie z brzmieniem art. 108 § 1 k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu; w tej sytuacji, po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji wydaje postanowienie, w którym dokonuje szczegółowego wyliczenia kosztów obciążających strony. Z kolei, zgodnie z art. 398²³ § 2 k.p.c., w sprawie wniesienia skargi na postanowienie referendarza w przedmiocie kosztów sądowych lub kosztów procesu, sąd rozpoznający skargę orzeka jako sąd drugiej instancji, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu.

Należy stwierdzić, że wywiedziona przez pełnomocnika wnioskodawców skarga jest wyrazem nieznajomości przepisów jej dotyczących oraz przepisów o skardze na orzeczenie referendarza sądowego. Skarżący nie dostosowali się w żaden sposób do wymagań przewidzianych w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Niniejsza skarga podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.